

מישיבת הבית

מעייני חיזוק וגאמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לשמו וקחי נא לך
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה | פנימיות הפרשה
אל נפשי | במשנת מו"ר שליט"א

נפשי בשאלתי | שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

יותר מהקרבנות כולם

שהתגלתה לפני המלך והשרים.

"עבודת בית המקדש היתה תיקון העולמות אשר שם עובדים את העבודה הקדושה והנשגבת של הקרבת קרבנות, והקרבנות דוקא מן הבהמיות, ומקודם מקיימים מצוות סמיכה שענינה כמובא מהארי" הקדוש, להכניס מקצת מגשמיית האדם לתוך הבהמה ע"י סמיכתו עליה בכל כוחו כסוד אדם ובהמה תושע ה' ואת זה מעלים על גבי המזבח על מוקדה ושורפים לשם ה'... כשמעלים את הגשמיית נתעלה הכל, וכל העולמות מתעלים על ידה, וזה סוד הקרבן מלשון קירוב העולמות". (א"ר אמונה ותפילה)

אלא מאי, לפעמים מקריב הקרבן אינו מצליח לבטל את בהמיותו בטרם הקרבת קרבנו וחיבור פנימיותו לה, הגם שהביא קרבן עשיר ומטרתו אכן לחזור ולקרב על עצמו ואת העולמות לבוראם, הרי שבטעות משאיר הוא את העטיפה, את מציאותו ויישותו החיצונית...

לעומת זאת: "א"ר יהושע בן לוי בא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקב"ה שבשעה שבינת המקדש קיים אדם מקריב עולה, שכן עולה בידו, מנחה שכר מנחה בידו, אבל מי שדעתו שפלה מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם שנאמר וזחי אלקים רוח נשברה".

וכל כך למה?

"כי בעל הלב נשבר מרגיש קירבה יתירה להש"ת, הוא מתהלך בהרגשה שיש לו אב בשמים השומר צעדיו והוא מרבה להשיח לבו לפניו, רבש"ע, הבט וראה את מצבי א"ך אני נראה, כי טבעתי בין מצולה, רחם עלי והוציאני וכיוצא באלו דיבורי חן ותחנונים לאביו שבשמים. אין בזה שום סרך של עצבות והדומה לו כי לב נשבר הוא ענין אחר לגמרי... ועל ידה נשברת רוח הטומאה ונופלת המחיצה המפסקת בינו לבין אביו שבשמים". (א"ר אמונה ותפילה, עמוד קצט)

זהו חיבור אמיתי, חיבור הפנימיות החצובה מכסא הכבוד ללא הפסק של עטיפות חיצוניות מגושמות, זהו קרבן העולה לריח ניחוח אשה לה' - יותר מכל הקרבנות כולם.

כל מחשבותיו נתונים היו בבן המלך עמו זכה לבלות את שנות ילדותו, אהבתם היתה עזה מאז, אלא שמטבע הדברים היה קשה עד בלתי אפשרי להמשיך ולשמור על קשרי הידידות בשנות ההתבגרות בהם פונה כל איש לדרכו בעוד בן המלך נשאר ספון בין כתי ארמון המלוכה שקוע בהכנותיו לקראת קבלת שרביט ההנהגה ביום מן הימים.

והנה הגיע היום המיוחל בו החליט המלך להעביר את המלוכה ליורשו, אלא שיום זה לא מצא את הידיד בלתי מוכן, אדרבא, מאז החל את שנות בגרותו היה כל הלך מחשבתו אך ורק באותו יום נפלא.

חשב ועשה; במשך כל השנים עסק האיש במלאכת חרש וחושב, לצורך כך עבר ימים ונהרות, אגמים ומדבריות עד שרכש את החכמה בתכלית שלימותו.

באלכסנדריה שבמצרים חבר לחושבי מחשבות וביחד עמם עמל במלוא העוז להכין כסא מלוכה, כזה אשר מעולם לא נראה כמוהו.

קשה לתאר את ההתרגשות הרבה שאחזה את מיועדו ביום הגדול והנפלא למענו הקדיש את כל חייו, ועוד יותר מכך קשה לתאר את השמחה העצומה שאחזתו בהכנסו אחר כבוד עם הכסא העטוף אותו נשאו כעשרים נושאי סבל אשר קבלו את הזכיה להכניס את הכסא ולהציגו בפני המלך והשרים ביום הכל כך המיוחל.

אך ממש לא קשה להסביר את פשר התעלפותו של האיש בעת התכבד להסיר את המסווה מעל הכסא הנפלא שהתגלה כחבילת עצים מסומרים עם שמאטעס וחלקי ניילון הדבוקים כולם זה לזה...

רק לאחר כחודשיים בהם שכב על ערש דוי כשהוא נע בין חיים למוות, הצליחו קרוביו להסביר לו את פשר התעלומה;

אמנם הכסא היה מושלם ביותר, אלא שהמרכיב הטיפש שקיבל את חלקי הכסא לאחר שפורק לחלקים לצורך הבאתו מעבר לים, והוזהר שלא לפגום בהם חלילה. החליט לחברם זה לזה ביחד עם עטיפותיהם... כך נוצרה התוצאה המעוותת

• שאלה • אני רואה אנשים שסובלים מכל מיני צרות, יתמות או מחלות וכיו"ב, וזה גורם לי ממש סבל?

תשובה: אם יש לך אפשרות לסייע להם בצרתם מה טוב, אמנם אם אינך יכול לסייע להם הרי זה עצת הייצר.

• שאלה • אני נוטה לראות חסרונות בכל אחד, איך אפשר לתקן את זה?

תשובה: זו היא מצוה מפורשת בתורה "ואהבת לרעך כמוך" כמו שאתה רוצה שיראו בך מעלות כך עליך לחפש מעלות אצל זולתך כדי לקיים מצוה דאורייתא, בלי חכמות.

• שאלה • ואם אני רואה גם בעצמי רק חסרונות?

תשובה: אז אדרבא, תתחיל להסתכל במעלותיהם של אחרים ומתוך כך תלמד למצוא גם את מעלותיך.

• שאלה • האם יש סיבה שמתחילים עם ילדים דוקא בפרק "אלו מציאותות"?

תשובה: אבי זכרונו לברכה אמר לי פעם שהסיבה היא כדי שהדבר הראשון שהילדים ילמדו יהיה שלא לגעת במה שאינו שלהם

• שאלה • איזה מידה צריך בעיניך לרכוש קודם החתונה?

תשובה: מידת הכרת הטוב

כך תהיו חלק משלשלת הקודש

מתוך שיחה לבחורי ישיבת "מאור עינים" - י אדר תשפ"ה

האמת הוא שהמשך התורה מדור אחד לדור שני שבא לאחריו הוא רק ע"י שהדור הקודם למד תורה עם הדור החדש שבא אחריו, וכן הדור השני מלמד לדור השלישי שלאחריו.

בחורים צעירים צריכים לדעת שהם חלק מהשלשלת של התורה, אתם מקבלים תורה מרבותיכם, אתם מעבירים את זה לדור שלאחריהם, ע"י אתם חלק מהשלשלת הקדושה, כי כך ניתנה התורה מדור לדור, כמו שכתוב במשנה 'משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים, כך גם אתם זוכים להיות חלק מהשלשלת הזאת, וע"י נמתקים כל הדינים, כי כל מי שנכלל בשלשלת זאת של מסירת התורה, ע"י נעשים כל תיקוני האדם, כי הוא נכלל בשלשלת חשובה.

הנה ימי הפורים, ימי שמחה, מה יעשה בחור שפגם הרבה רח"ל, והוא מרגיש שאיננו יכול להיות בשמחה.

העצה היא להיות בשמחה ע"י שטות, הרי כך נוהגים בפורים, שרוקדים ועושים כל מיני שינויים ותנועות, ואח"כ כשכבר שמח מעבירים את השמחה לאופן של יראה וכשרות.

איך אפשר לשמוח והרי פגם כ"כ הרבה?

אדרבה, זה בעצמו שהוא מצטער מזה, סימן שהוא רחוק מזה, לולא כן לא היה לו צער מזה. וזהו דבר נכון, כי כל יהודי הוא חלק אל"ה ממעל ויש לו חלק בתוה"ק, ואסור להרפות. לא יתן למציאות, לפנות אותו שהוא מנותק מהקדושה ח"ו.

איך אפשר לקחת איתנו את הפורים לכל ימות השנה?

אם זוכים באמת שהיה בשמחה בפורים, וזכה להעלות את המשחקים הגשמיים לעבור על ידם לשמחה אמיתית (צו אערנסטע שמחה), כלומר שישמח ביהדותו ושזכה לעבוד הרבה את השי"ת, ועשה הרבה טוב, כשזה מונח בתוך העצמות, ממילא כשיעמוד בתפילת שמונה עשרה ויעסוק בתפילה ותורה, ירגיש את האורות של פורים.

(את השיחה המלאה ניתן לשמוע בקול אודיע אמונתך)

יש לנו חבורה ללימוד ורוצים לדעת האם זו היא עבודתו של בחור ללמוד משניות?

בוודאי, איזה שאלה היא זאת. לימוד משניות הוא תיקון גדול לנשמה, משנה אותיות נשמה... גם יש ענין לשנן משניות בעל פה. כמה טוב שיהיה תמיד לאדם חלק תורה בעל פה במוחו, שבכל עת שנמצא באיזה מקום שאי אפשר ללמוד שם בספר, יאמר פרק משניות בעל פה, גם כשאין לו ספר. וכל שכן אם ידע מסכתא בעל פה או כמה מסכתות ויותר מזה.

צריך שיהיה בלב אהבת התורה, לאהוב את לשון המשנה, להרגיש נעימות ומתיקות בלשון המשנה, ולשנן ולחזור הרבה, זה תמיד טוב. כי כשלומים גמרא ותוספות קשה לחזור בעל פה, אבל משניות יותר קל, כל אחד צריך שיהיו לו כמה מסכתות ואפילו הרבה מסכתות שהוא יודע אותם בעל פה, ומתי שאין לו זמן ללמוד בתוך הספר, או שהוא בדרך, יעשה עם השפתיים ויחזור ועוד משניות בעל פה.

האם יש ענין לסיים כל ששה סדרי משנה?

אם יש ביכולתו. בוודאי שכן.

בעיר העתיקה בירושלים היה יהודי קיבוצניק שחזר בתשובה, וחזר כל ששה סדרי משנה בעל פה בלי פירוש, ואח"כ למד עוד פעם עם פשוט. כל תקופת זמן היה לומד עוד כמה משניות עם פשוט, אבל לשנן בעל פה כבר היה יודע כל המשניות, ותמיד היה הולך ושפתיו היו אומרות משניות, וכך היה מתקדם לדעת ולהבין עוד כמה משניות ועוד כמה משניות עם פשוט...

כל אחד צריך שיהיה לו מסכתא שהיא בהירה לו בעל פה. היה לי שכן מצדיקי ירושלים 'רבי בן ציון רבי הערש מיכל'ס, המסכתא שלו היה בבא מציעא, מי שהיה נכנס לפניו כבר היה יודע שאם הוא אומר לו חידושים על מסכת בבא מציעא, הוא מתמלא חיות ושמחה. זו היתה המסכתא שלו, היה בקי בבהירות במסכת זו.

כל ענייני עוה"ז הם כלום ולא נשאר מהם כלום, יש לנו דבר נצחי, בלימוד משניות בעל פה יש מה לעשות תמיד, וגם לאחר ההסתלקות, את הפרק הזה ימשיך ללמוד שם תמיד, וכ"ש כשיודע הרבה פרקים. אשרינו מה טוב חלקינו, איזה תורה קדושה יש לנו, אין לזה גבול וערך.

אל"ף זעירא

איתא בשם הרה"ק הרבי רבי ושא זצ"ל, אל"ף זעירא (היינו אות א' הקטן בתיבת ויקרא), היינו שצריכין ללמוד [אל"ף מרמו על לימודי כידוע] להיות קטן ושפל בעיני עצמו. ע"כ. וזה על ידי שיזכור אדם תמיד, האך שהוא תלוי ועומד רק על רחמי ה' המסייע אותו בכל דבר, ושכל מה שיש לו הוא רק מהקב"ה.

ובצוואת הריב"ש (אות יב) איתא וז"ל, "ואל יאמר בלבו שהוא גדול מחבירו, שהוא עובד בדביקות יותר, שהוא כשאר הנבראים שנבראו לצורך עבודתו ית' והשי"ת לא נתן לחבירו שכל כמו שנתן לו שכל, ובמה הוא חשוב יותר מהתולעת עובד להבורא יתברך בכל שכלו וכחו, והאדם ג"כ רמה ותולעה כמ"ש ואנכי תולעת ולא איש, ואם לא נתן לו השי"ת שכל, לא היה יכול לעבדו רק כמו התולעת, וא"כ אפילו מתולעת אינו חשוב במעלה כ"ש מבני אדם, ויחשוב שהוא ותולעת ושאר בריות קטנות הם חשובים כמו חברים בעולם, שכולם נבראים, ואין להם יכולת רק מה שנתן להם הבורא יתברך, ודבר זה יהיה תמיד במחשבתו."

כד הוינא טליא, הייתי במירון בקבר שמאי הזקן, ונמצא מאחוריו אבן גדולה שקוראין אותו כסא אליהו, עליתי למעלה והסתכלתי על כל סביבותי מלמעלה למטה, וחשבתי לעצמי, אני גדול מכל העולם וגבוה מכולם, ועוד מחשבות ילדות כאלו. לדאבון לבנו יש אנשים גם כשהם גדולים בשנים חושבים באופן זה. אשרי האיש בעוד שהוא איש, היינו בעת שזוכה שהקב"ה מצליח דרכו בבני חיי ומוזני, ברוחניות או בגשמיות, אשר הוא זוכה להכיר שכל הצלחתו מהקב"ה, ואוי למי שהקב"ה מתחיל להראותו את אפסותו, והעדר כחו חכמתו והצלחתו, הלא האדם רוח קימעה עוכרתו וכלשון חז"ל (סוטה ה' ע"א) "א"ר אלכסנדר, כל אדם שיש בו גסות הרוח, אפילו רוח קימעה עוכרתו, וכו'. ואדרבא כל מה שהאדם חכם וגדול יותר, רח"ל כשנפול או ח"ו נתבלל דעתו וידידתו ונפילתו גרוע יותר השם ירחם ויצלינו מזה.

(צפרא דשבתא פרשת שמני תשע"ג לפ"ק)

קרבנות בזמן הזה

מו"ר שליט"א נשאל: "מה היתה הנקודה שהיהודי היה שונה בזמן שביית המקדש היה קיים?" השיב: הרי לכל חטא היה קרבן אחד, והביאו הרבה קרבנות נדבה, והיה לו להקב"ה נחת רוח גדול. הגר"א מוילנא אומר שאילו היה לנו אפשרות להביא עכשיו קרבן אחד כהלכה, היה זה עושה רעש כל כך גדול בכל העולמות, שע"י היינו נגאלים מיד. כ"כ גדול הוא מעלת הקרבן.

זה היה מקרב אותנו, והיה נמשך לנו מזה שפע, והיה לנו נביאים, וגם אנחנו זכינו לנבואה כדכתיב 'ונבאו בניכם ובנותיכם'.

אמנם יש לדעת ש'ממה נפשך', אם יש גילוי אלקות, הרי שמתקרבים על ידי זה להשי"ת. ואם אין גילוי אלקות, הרי מתקרבים להשי"ת ע"י התמלכה שלנו בתוך ההסתרה, איך שאנחנו נראים, הרי בזה אנחנו גבורים אדירים, ממש גבורים אדירים. ממה נפשך, הרי הקב"ה יודע באיזה דור אנחנו נמצאים, כל מה שקורה הכל הוא בהשגחה פרטית, היכן נולדנו, מה שמענו, ואיך התחנכנו...

(ליל שישי פ' ואתחנן תשפ"ד לפ"ק)

שמחת יום טוב

על קושי השעבוד הנורא שהיה להם במצרים, כמו כור שמתכין בו את הברזל שבוער בתוכו אש גדול, והוא סתום מכל צד, ובפנים בוער אש חזק ואין שום אפשרות לצאת. כך היה קשה להם להעלות על הדעת איך יתכן לצאת ממצרים.

התבוננות במהות היו"ט - יציאה מהגלות

אבי מורי ע"ה אמר לי כמדומה בשם הרמב"ן (ראה רמב"ן פרשת בא) שענין זכירת יציאת מצרים שכל אחד יחזיק במוחו וידע בדעתו בבירור שהשי"ת יכול להוציאנו ולגאלו מכל המצרים שימצא את עצמו, בין ברוחניות ובין בגשמיות, אפילו שלפי דעתו הוא דבר שאי אפשר!

ונחזור לדברי רביה"ק בענין הכרות הקדושה שהיום טוב מכריז: "בפסח יציאת מצרים, שהוציאנו ממצרים באותות נוראות, בשבועות מתן תורה, שנתן לנו התורה באותות נוראות, בסוכות היקף עניי כבוד", והמה הגילויים הנפלאים המאירים וזוהרים בכל יום טוב ובכל מועד. "ועל כן" - אומר רביה"ק - "כל יום טוב ויום טוב מכריז וקורא את הרצון בבחינת מקרא קודש", והכרזה זו צריך כל אחד לשמוע ולהפנים ביום טוב, ה'מקרא קודש' - כל אחד לפי בחינתו, ולא סגי בשמיעה לחוד אלא צריך להרגיש זאת ולחקקו בלבו פנימה!

וזוהרים לזה על ידי החיפוש והביקוש אחריו - למצוא את ה'מקרא קודש' בתוך השלש תפילות והמוספים של היום טוב, בתוך התורה ותפילה של היום טוב, וכל שכן על ידי המצוות של וקיום ההלכות של היום טוב.

עייזן זוכה לשמחת יו"ט

ואכן, רביה"ק ממשיך שם ואומר שמי ששומע קול הקריאה של היום טוב, הרי ניכר עליו עייזן השמחת יום טוב שלו. וכאשר האדם שומע ומרגיש קול הקריאה הלו ומתחדש בענין האמונה התמה, על ידי זה משיג י"ך ה' הממלכה - ואתה מושל בכל' בהשגחה פרטית, בכל העולמות בכלל ובפרט פרטיות, בדומם צומח חי ומדבר, וכל שכן מה שעובר על כל אחד בעצמו בעולם, 'הכל מעשה אלקינו' בהשגחה מדויקת! הוא מכיר שהשי"ת מהווה ומחיה הכל, הוא פועל הכל, הוא מושל בכל ואין עוד מלבדו!

ואזי הוא נעשה קרוב אל השי"ת! זהו ההתקרבות הגדולה ביותר להשי"ת! וזוכה להיות בדרגה של 'ותמנת ה' יביט' (במדבר יב, ה) - כל מה שרואה הוא רואה את השי"ת! פעולותיו ורצונותיו! ואז הוא מתמלא בשמחה ובחזרה בשמחת יום טוב!

הרצון הנ"ל, הם יכולים עייזן לפעול ישועות נפלאות בתוך הטבע, כמו שהשי"ת עושה לפעמים מופתים גדולים המלוכשים בתוך הטבע, והצדיק יכול לפעול כן כמו"ש (תהלים קמ"ה) 'רצון יראיו יעשה', וכמו"כ יש ביכולתם לפעול נסים למעלה מדרך הטבע, וכמו רבי חנינא בן דוסא שאמר (תענית כה). "מי שאמר לשמן וידלוק, יאמר לחומץ וידלוק".

גלות תחת דעת דקליפה

הבעל שם טוב הק' אומר (ראה תולדות פר' פקודי אות ג) שכלל ישראל במצרים הרי היו תחת יד פרעה, ופירוש 'תחת יד פרעה' שהם היו בגלות תחת דעת פרעה, וזהו העיקר - הגלות הרוחני, גלות הדעת, וכפי הידוע ש'פרעה' עם הכולל עולה בגימטריא כמספר 'עורף', והוא גם

הכרזה זו צריך כ"א לשמוע ולהפנים ביו"ט ה'מקרא קודש'. כ"א לפי בחינתו

אותיות 'הערף', והוא הדעת דקליפה הנקרא 'עורף' שהוא נגד הדעת דקדושה.

כלל ישראל במצרים היו בגלות תחת יד פרעה, תחת דעת פרעה שהוא דעת דקליפה, ועל כן לא יכלו להשכיל בדעתם שכל הפעולות הנעשים בתוך טבע העולם - הכל הם פעולות השי"ת!

כי האמת הפשוטה הוא שהשי"ת שולט בתוך הטבע שליטה שלימה! אין עוד מלבדו! - והוא המשמעות של לשון הפסוק (שמות ה, יח) 'למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ', ופירושו שהשי"ת הוא השולט היחיד בתוך הארץ - בתוך הארציות! הוא הבעל הבית היחיד בתוך הטבע! אחד יחיד ומיוחד ואין בלתו! וכמאה"כ (דברים ד, לט) 'וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד'. והוא מה שנתגלה ונתאמת אצל כלל ישראל עייזן המופתים במצרים, וכמו"ש (דברים י, ט) 'המסת הגדלת אשר ראו עיניך והאתת והמפתים והיד הנזקה והורע הנטייה אשר הוצאת ה' אלקיך', שאז ראו עיני בעיני שהשי"ת מסובב את הטבע כרצונו לבד, שהטבע כולו שלו ובשליטתו!

הפסוק מתאר את הגלות במצרים בתואר "כור הברזל", וכמו שכתוב בתורה (דברים ד, כ) 'אתכם לקח ה' ויוציא אתכם מכור הברזל ממצרים', וכן כתוב במלכים (א, ח, נא) 'כי עמד ונחלתך הם אשר הוצאת ממצרים מתוך כור הברזל', והוא כלי שמתכין בו מתכות וכסף וזהב, והוא מורה

היום טוב מכריז וקורא את הרצון

ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. הימים טובים נקראים בשם "מקראי קודש", ורביה"ק (ליקו"מ תנינא סימן ד) מבאר הענין; כי "מקרא" הכוונה שקורא ומכריז, ומהו קורא - "קודש", היום טוב מכריז קדושה, וזה לשון קדשו שם: "והתגלות הרצון [-היינו התגלות רצון העליון] הוא על ידי ימים טובים", ורצון העליון הוא ענין נעלה ונשגב הנקרא "רצון שברצונות", ועל פי קבלה הוא ענין "רעוא דרעוין" - רעוא הוא לשון רצון.

ואומר רביה"ק: "כי כל אחד מהימים טובים מכריז וקורא את הרצון, [דהיינו-] שהכל מתנהג רק על פי רצונו בלבד, וזה בחינת מקרא קודש שהיום טוב קודש קורא ומכריז את הרצון", דהיינו; זהו קדושת יום טוב, שהוא מכריז ומגלה שהשי"ת מנהיג ועושה הכל, ואין שום דבר בעולם נעשה לבד, אלא הכל הוא מרצונו יתברך ב"ה.

הגאון מוויילנא בפירושו על הוזהר הקדוש - ספרא דצניעותא מפרש גם כן ש"רעוא דרעוין" הכוונה "ששורש כל הרצונות תלוי בו".

אין שום חיוב הטבע כלל!

וממשיך רביה"ק לאמר: "כי בכל יום טוב ויום טוב עשה השם יתברך עמנו אותות נוראות שהם היפך הטבע" - וכאשר השי"ת משנה את הטבע זהו אות והכרזה שכל סדרי הטבע וכל פעולותיו הכל הוא מהשי"ת לבד!

ועל ידי הכרזה זאת "נתגלה הרצון - שהכל ברצונו יתברך, ואין שום חיוב הטבע כלל". כי הטבעיות הוא שאש שורף ומכלה הכל, ואילו מים מכבה את האש, וכמו שאומרים בפיוט 'חד גדיא בליל פסח: "וְאֵתָא נִרְאָא וְשַׁרְף לְחוּטְרָא, וְאֵתָא מֵיא וְכַבֵּה לְנִרְאָא", וכל הכוחות והאנרגיות והפעולות שישנם בעולם - נקראים "רצונות", כל טבע של כל דבר - מה שהאש שורף כל דבר ואילו המים מכבה את האש - זהו רצון, כי מונח בתוכו רצון לעשות ולפעול פעולה זו. אמנם מעל כל הרצונות יש שורש הרצון שכל הרצונות נמשכין ממנו, והוא הנקרא "רעוא דרעוין", ונמצא שכל הרצונות הם נמשכין ממנו יתברך לבד.

ומובא (ראה פרס רימונים שער י"ב פרק ב) ש"הטבע" הוא בגימטריא "אלקים". וזהו לרמוז שהשי"ת הוא האלקים ושולט בטבע כמו בנס! הוא שולט בתוך הטבע ממש! הטבע בעצמו וכל הפעולות הנמשכין ממנו הוא מהשי"ת בעצמו!

והצדיקים הדבקים ברעוא דרעוין - ואפילו לא מחמת השגה אלא מחמת אמונה, דהיינו על ידי אמונה תמה וחזקה, אמונה שכל הרצונות והפעולות שבעולם נעשים ובאים משורש

מעלת אמירת תהלים

ב"ה מוצאי שבת קודש ד' תמוז תשי"ח פעיה"ק ירושלים ת"ו

עוד מענין אמירת תהלים: בספר המדות (ערך התנשאות אות כז):
"על ידי אמירת תהלים נתרומם". ובשיחות הר"ן (אות יז): על
ידי בשורות טובות יכולין לומר תהלים. ושם באות צח מפליג
מאד במעלת אמירת תהלים כתב: "אמירת תהלים מעלה גדולה
- כאילו אמרם דוד המלך בעצמו, כי הוא אמרם ברוח הקודש",
ועיין לק"מ ח"ב ס"י ע"ג, שכתב ש"עיקר התשובה של דוד המלך
ע"ה הוא ספר תהלים, שאמרו בהתעוררות גדולה וברוה"ק, עד
שכל אחד ואחד כפי מה שהוא יכול למצוא את עצמו בתוך ספר
התהלים ולזכות לתשובה ע"י אמירת תהלים" ע"כ.

ובהמשך שיחות הר"ן הנ"ל כתב: הרוח הקודש מונח בתוך
התיבות שבתהלים, וכשאומרם הוא מעורר ברוח פיו את הרוח
הקודש, עד שנחשב כאילו אמרם דוד המלך ע"ה בעצמו. והוא
מסוגל מאד לרפאות החולה - להיות לו בטחון רק על השי"ת,
שעל ידי אמירת תהלים יושעו ה'. והבטחון הוא בחינת משענת,
כמו שהאדם נשען על המטה כן הוא נשען על הבטחון, שבוטח
שיושיעו ה', כמו שאמר דוד "יְיָהּ ה' לְמִשְׁעַן לִי" (תהלים יח, ט).
ועל כן על ידי זה נתרפא החולה, כמו שכתוב "אִם יָקוּם וְהִתְהַלֵּךְ
בְּחוּץ עַל מִשְׁעַנְתּוֹ וְנָקָה וְגו' וְרַפָּא יְרַפָּא" (שמות יא, כט). וזה בחינת
(ישעי' יא, א) וְיָצָא חָטָר מִגֹּזַע יִשְׂרָאֵל הַנֶּאֱמָר עַל מִשִּׁיחַ שֶׁהוּא בְּחִינַת
דוד בחינת "רוח אֲפִינוּ מְשִׁיחַ ה'" (איכה ד, כ), ע"כ.

ולא לשכוח המשנה בסוף פרק י"ג דמנחות: נאמר בעולת בהמה
"אִשָּׁה רִיחַ נִיחוּחַ לָהּ" (ויקרא א, ט), ובעולת העוף "אִשָּׁה רִיחַ נִיחוּחַ
לָהּ", ובמנחה "אִשָּׁה רִיחַ נִיחוּחַ לָהּ" - ללמד שאחד המרבה ואחד
הממעט ובלבד שיכוון אדם את לבו לשמים.

מעשה נפלא מאמירת תהלים, מובא בספר עמק המלך: בשנת
ק"ב היה איש זקן וחסיד, שלא היה כל כך יודע ספר, לבד
פשוטי המקרא, והיה זקן, ונפטר בשיבה טובה. תוך שלושים יום
לפטירתו בא בחלום לחכם אחד מופלג וחסיד, ונדמה לו שהיה
עומד לפניו בתכריכים וספר קטן בזרועו. אמר לו החסיד, האינך
האיש אשר קברנו אותך ביום פלוני. אמר לו, כן דברת אני הוא.
אמר לו, ומה הספר הזה בידך, אמר לו, ספר תהלים. ובאתי
להזהיר את בני הישוב ההוא שהייתי דר בו, שיבריחו עצמם
מן העיר וימליטו את נפשם, כי כלתה אליהם הרעה, כי כל עוד
שהייתי דר בה בחיי שהשלמתי וגמרתני ספרי תהלים בכל יום
זה כמה שנים, בזכות זה האריכו בשלוח וניצולו עד הנה, ומעתה
אין מי שיגן עליהם.

ויהי בבוקר ותפעם רוחו של אותו חסיד, ושלה שליח מיוחד
לשם במכתב, והזהירם. והנה מקצתם היראים את דברי החסיד
נמלטו, ומקצתם שנתייאשו מן הפורעניות נשארו שם ולא
השגיחו בדברי החסיד עד שפגעה בהם יד ה'.

ומיום ששמע החסיד דבר זה לא נמנע מלומר ספר תהלים כל
שבוע. על כן אל תרפה ירך ממנו, כי מי שהוא רגיל ודש בו
בספר תהלים הוא דוחה כל מיני פורעניות וכמה פגעים רעים
מעליו ומעל בני ביתו ומעל משפחתו ומכל בני דורו, ומגלגל
עליו ועליהם זכות וכל מיני שפע ורחמים וחסדים טובים,
ברכות והצלחות, אשרי הזוכה ומזכה את הרבים. עד כאן לשון
"עמק המלך".

שבוע טוב שבוע טוב

מאת יעקב מאיר

נפשות חסידיו

סיפורים ולקחיהם | מאת מו"ד שליט"א

ניצוץ אחד!

ניצוץ קודש ממאמר | ומכתבי מורינו שליט"א

אך
שהוא
הם -
שותים
הדי
כוסות...!

קרבת ה'
מתחילה
מ"קדש"
מבלי
להתבלבל
מהעבר,
ורק אח"כ
"ורחץ".

החמץ באריות ברגע האחרון.
ליל פסח ערך מוהר"ת את הסדר הקדוש
בהתעוררות גדולה ובהתלהבות דקדושה,
אח"כ התחילו חלק מן המסובין לדבר
אודות מה שעבר עליהם מן המתנגדים
הרופים על ידי הסנדלרים, תיכף השתיקם
מוהר"ת ואמר: 'הלא איך שהוא הם מזרע
ישראל ושותים הדי כוסות, הם אוכלים
מצות ומקיימים שאר מצוות החג, על כן אל
לנו לדבר ממעשיהם הלא טובים'.

וסיום מורינו שליט"א: והרי זה לימוד עצום
כיצד התנהג גם עם בני בליעל אשר רדפו
אותו עד חרמה רח"ל, ועכ"ז לא רצה לדבר
מגנותם אלא ממעשיהם הטובים.

פעם כשהאריך מו"ר שליט"א בענין הכנה
לחג הפסח סיפר: בעת המחלוקת הגדולה
על מוהר"ת ז"ע השתדלו המתנגדים אצל
הממשלה שיכניסו את הסנדלרים שעסקו
בייצור נעליים עבור הצבא, שיעשו את
מלאכתם בתוך ביתו של מוהר"ת.

נקל לשער את גודל הצער והעגמו"ם שהדבר
גרם לו ולמשפחתו, ובפרט בהתקרבו ימי
הפסח שהדבר מנע מהם להכין הבית
ליו"ט ולבער מתוכו החמץ, ולא עוד אלא
שהערלים אכלו חמץ בתוך ביתם, ולא יכלו
לומר להם מאומה. ורק ממש בערב פסח,
נתבטלה הגזרה והערלים יצאו משם. ותיכף
התחילו בהכנות לחג, והיה עליהם לבער